

Olv.: Kiv 17,8-13 – 2Tim 3,14-4,2 – Lk 18,1-8
Példabeszéd az igazságtalan bíróról

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Minden egyes szentmise hálaadás. Aki megélte ezt a mai reggelt, annak minden oka megvan arra, hogy hálát adjon az Istennek. Minden egyes reggel ezzel az élménnyel ajándékoz meg bennünket. A mai evangélium arra bátorít bennünket, hogy keressük az Istent. Ha keressük Őt, akkor meg is találjuk. Persze a hitetlen világ, hogy önmagát igazolja ilyeneket mond: menjünk ki az erdőbe, mert Isten ott van a természetben. Valóban ott van, fűben, fában, virágban, a természet csodáiban.

A szent író azt mondja: Keressétek az Istent önmagatokban, mert bennünk van, csak engedjük, hogy működjön általunk. Keressük az Istent egymásban, mert ott van a másik emberben, csak észre kell venni. Jézusi gondolatokkal közelítsünk a kérdéshez és induljunk el a jézusi úton. Nem a világ mondja meg, hogy ki az Isten és melyik úton jár az Isten, hanem Jézus. Ezen a mai reggelen adjunk hálát az életünkért és keressük az Istent.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Ahogy átolvastam ezt az evangéliumi szakaszt, azon gondolkodtam mi is az üzenete a számunkra. Egy sajátos szöösszetétel fogalmazódott meg bennem, ez így hangzik: *Mennyivel inkább*. Remélem hamarosan, pár mondat után üzenetté válik a testvérek számára ez a sajátos mondatocska. *Mennyivel inkább* az Istenre kell gondolni, amikor ezt így kimondja az ember. Hiszen itt valamilyen fajta igazságszolgáltatásról van szó. Jézus egészen sajátos példát hoz, mintegy érvelésképpen. Egy igazságtalan bíróról beszél, aki végül is igazságot szolgáltat. Most azt ne feszegezzük, hogy miért. Bár azt mondja a Szentírás: a bíró arra gondol, hogy ez az asszony még nekimegy.

Mennyivel inkább *az Isten szolgáltat nektek igazságot.*

Valóban erről van szó. Azon viszont el kell gondolkodni, hogy *mit jelent az isteni igazságszolgáltatás*, mert nyilvánvaló, hogy egészen másról van szó, mint amire gondol az ember ennek a bírónak a magatartása nyomán. Egyáltalán mire gondolhatunk mi, az emberi igazságszolgáltatás nyomán.

A mi önző emberi világunk.

Amikor jogról, meg igazságról van szó, akkor ezeket egészen sajátosan értelmezik a mindennapokban. Jogot hangoztatnak, vagy igazságot szolgáltatnak, vagy jogot állapítanak meg, de igazságot nem szolgáltatnak. Sajátos ez a mi emberi világunk. Az embernek néha nagyon elege van ebből az emberi világból. Erről már a múlt vasárnap is szóltam. Amikor ezt mondjuk, hogy *emberi*, akkor a legtöbb ember valami pozitívumra gondol. Gondoljuk át, mit is jelent ez a szó: emberi. Az emberi azt jelenti, hogy bizony az ember életében, vagy élete fölött hatalma van az önzésnek. *Mindegyikünk önző.*

Jézus át akarja alakítani önző, emberi világunkat.

Ezt az emberi világot akarja Jézus átalakítani.
 Ezt az emberi világot akarja Jézus megszelídíteni.
 Arra akar rávenni bennünket, - saját példájával is ezt mutatja, -
 hogy az ember nyesegetse az önzését.
 Az ember ezeket a vad hajtásokat vagdossa le,
 mert az önző megnyilatkozásaink
 kiszolgáltatottakká tesznek bennünket az ösztöneinknek,
 a vágyainknak, a kívánságainknak, törekvéseinknek úgy,
 hogy figyelmen kívül hagyjuk a másik embert.

Ezt az emberi világot akarja Jézus átalakítani, hogy mi egyre önzetlenebbé váljunk és ez által emberhez méltó életet éljünk, olyan emberhez méltó életet, amilyent az Isten elgondolt. Ebben az esetben az ember alkalmassá válik arra, hogy együtt éljen emberekkel.

Éljünk emberhez méltó életet.

Tragikus az, amikor az embereket csak törvényekkel, szabályokkal, előírásokkal lehet valamiképpen kordában tartani.

Mindegyikünknek önmagát kell formálnia, alakítania.

Ezért mondtam a szentmise bevezetőjében, hogy keressük az Istent és találjuk meg az Istent önmagunkban és a másik emberben. Ha ez úgy-ahogy sikerül egyáltalán, akkor van remény arra, hogy nem egymás ellenére, hanem együtt igyekszünk emberhez méltó életet élni, *vagyis közösségben élni*, mert egyedül gyenge az ember. Községben, községben összetartva, egyet akarva erős az ember.

Községben erős az ember.

Oly sokat gondolkodom erre az elmúlt napok tapasztalata nyomán, amikor megjelent itt megint ez a kegyetlen, hatalmas természeti erő, amely előtt nincs akadály. Az ember mégis képes akadályozni, miközben megtapasztalja gyengeségét és szeme előtt történik a pusztulás. Nagyobb hatalmat, nagyobb erőt tud az ember ezzel szembeállítani és ez az egymásra találás, az összefogás, az egyet akarásunk. A természet erői hatalmasok. Ezekkel nem tudunk mit kezdeni. Még fölkészülni sem lehet igazán ezekre. Lehet erősebbet építeni, mint amilyent építettek Kolompáron. Erősebb töltéseket is lehet esetleg építeni, mint amilyen a Tisza, meg a Duna mellett van. Csakhogy valójában ezekkel még nem tudjuk legyőzni a természet erőit, a természet megnyilatkozásait.

Istentől tanuljuk az életet.

Tudomásul kell venni, hogy az emberi élet veszélyes üzem. Hozzá tartozik az életünkhöz ez a kitettség. Naponta érhetnek bennünket olyan meglepetések, amikre nem lehet fölkészülni. Nem csupán a természet részéről érhetnek ilyenek bennünket, sokkal inkább belőlünk támadnak olyan érzések, vágyak, gondolatok és a másik ember részéről tapasztalhatunk olyan megnyilatkozásokat, amire nem lehet fölkészülni. Ezért ebben a világban az ember egyetlen lehetősége, hogy Istentől tanulja az életet. Kerüljünk közelebb az Istenhez, aki bennünk van és a másik emberben van. Egymásban is ezt az Istent keressük és akkor van remény arra, hogy községben, szeretetközségben lehetünk egymással.

Jó az Isten!

Sokkal inkább, *mennyivel inkább* tud az Isten megnyilatkozni, mint mi emberek. Mi emberek állandóan azzal foglalkozunk, hogy milyen jó az Isten. Valóban olyan jó az Isten,

mint ahogy azt mondják? Tapasztaljuk-e ezt, vagy számtalanszor vannak kétségeink és kérdéseink, hogy valóban olyan jó az Isten. Ha olyan jó, akkor miért úgy történik sok minden, ahogy éppen történik? Tele vagyunk kétségekkel. Jézus ezért néha egészen elképesztő hasonlatokat, gondolatokat mond el csak azért, hogy meggyőzzön bennünket afelől, hogy nem jól gondolkodunk, amikor félreértjük az Isten jóságát.

Jó az Isten! Ilyent mond a Szentírás: “Ti bár gonoszok vagytok,” - én azt mondom: nagyon emberiek vagytok, - “tudtok jót tenni gyerekeitekkel, *mennyivel inkább* az Isten.” Ha csak innen indulunk el, ha a gyerek az apjától kenyeret kér, követ ad neki? Ha halat kér, akkor kígyót? Ha tojást, akkor skorpiót? Ti, bár nagyon emberiek vagytok, jók vagytok a gyerekeitekkel, hát mennyivel jobb az Isten. Vagy gondoljunk arra a példázatra, jön valakihez az éjszakai vendég és nincs fölkészülve erre a fogadásra az illető. Elmegy a barátjához és kér tőle valamit, hogy megvendégelhesse a látogatóit, de az már lefeküdt. Hagyj békén. Addig kéri, míg aztán kielégíti kérését. Nem szívesen, csak azért, hogy tovább ne nyugtalanítsa.

Vagy itt ez a mai példa. Ez a bíró érdekből tesz jót. Nem azért, mert meg van győződve valamiről. Le akarja rázni ezt lerázhatatlannak tűnő asszonyt. *Mennyivel inkább* tud jót tenni az Isten! Mindez csak tanító történet, ami eddig elhangzott. Ez az igazságtalan bíró nem azért oly nagyon dicséretes, mert igazságtalan volt. Az igazságtalanság azt jelentette, hogy ennek az asszonynak nem szolgáltatott jogot akkor, amikor az őt megillette. Erőnek erejével kell kikényszeríteni egy bíróból az igazságot? Neki az a dolga, hogy jogot biztosítson. Ezért igazságtalan ez a bíró. Bár ilyen sötét alak, mégis amikor egy ilyen asszonnyal találkozik, akkor igazságot szolgáltat neki, de érdekből, hogy már hagyja nyugton. Mennyire másképp szolgáltat igazságot az Isten!

Az Isten sokkal inkább Atya!

Jézus azt mondja, hogy az Isten nem csupán bíró, hanem az Isten sokkal inkább Atya! Ha az Isten csak bíró lenne, akkor jaj nekünk. De az Isten nem csupán bíró, hanem Atya. Ha az e világi atyák, ha az e világi emberek adott esetben ilyen jó tettekre képesek, mint amiről hallottunk, akkor *mennyivel inkább* az Atya, aki az élet szerzője, aki fiait életét ajándékképpen adja, ezt az életet vigyázza és azt akarja, hogy ez az élet kiteljesedjen és boldog legyen.

Ehhez figyelni kell az Atyára, aki az életet adja!

Ha Rá sohase figyelünk, mindig csak a magunk elgondolására és az emberek elvárásaira, akkor összezavarodunk. Ez a döntő, hogy Jézus példabeszédében az Isten nem csupán bíró, hanem Atya és ez azt jelenti, hogy magától értetődően biztosítja az embernek a jót.

A jó azt jelenti, hogy az ember az Atyához tartozhat.
Azt jelenti, hogy az ember Isten fiaként élhet.
Ezt nem lehet elvenni tőle.

Erről csak le lehet mondani. Ezt az ember meggondolatlanságában, felelőtlenségében eldobhatja és utána szenved. Szenned, mert mint a tékozló fiú, elmegy az Atya házából és azt hiszi, hogy ezt a kapcsolatot feladva boldogulni tud. Még boldogulni se tud, boldog meg semmiképpen sem lehet.

Minden helyzetben hagyatkozzunk az Istenre.

Ennek az evangéliumi példának a kulcsa az, ami a példázat végén van: “ Amikor eljön az Emberfia, talál-e hitet a földön?” Amikor Lukács írta ezt az evangéliumot, akkor az emberek Isten visszajövetelének a várásában éltek. Abban a tudatban, hogy Jézus visszajön és mint bíró igazságot szolgáltat és átveszi az uralmat. Nem jött vissza. Nem vette át az uralmat. Az emberek egyre jobban elbizonytalanodtak. Ha Jézus ezt mondta, akkor mi van? Jézus igazából erre nem tud válasz adni, csak példát mutat.

Megterhelhetnek gondok, bajok, katasztrófák bennünket,
vagy éppen jó folyása lehet az életünknek, ez nem tőlünk függ.
Viszont az ember minden helyzetben bízza magát az Istenre,
mert az Isten Atya. Ez Jézus üzenete.

Jézus gondolkodását, Jézus érzéseit, Jézus magatartását nem befolyásolja az, hogy mi történik éppen vele, mert ő a hitben él. Az Atyával való kapcsolatban él és teljesen rá bízta magát. Amikor Jézus visszajön, akkor lesznek e ilyen emberek, akik a világ történéseiben valóban ráhagyatkoznak az Istenre? Egyébként nincs más lehetőségünk. Ez a hitnek az ereje. Lehet, hogy az e világi emberek azt mondják, hogy ez a hit naivitása, ez ópium. Még sok minden mást is mondhatnak.

Egy biztos, Jézus életének értelme volt.
Akik ebben a hitben élnek, azok boldogabb emberek.
Jézus az Atyára hagyatkozik és ez a mindennapjainknak értelmet ad.

Próbáljuk meg Jézust követni.

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek!

Be kell látnunk, nagyon sokan leeresztették a kezüket. Hallottuk az ószövetségi olvasmányban, amíg Mózes kitárt karokkal imádkozott, addig Isten segítségét élvezhették. Amikor elfáradt a keze, akkor távolabb került tőlük az Isten. Nem régiben emlegettem azt a muzulmán papot, aki azt mondta: Ti európaiak elhagytátok az Istent és elhagytátok a vallást. Vagyis leeresztették a kezeteiket és nem imádkoztok. Nem egyszer még egy kamion parkolóban is láthat ilyent az ember, hogy egy muzulmán leteszi az imaszőnyegét és imádkozik. Sokan leeresztették a kezüket, akik régebben még hívőknek tartották magukat, vagyis távolabbra léptünk az Istentől. Imádkozzunk.

Mi Atyánk...